

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 29 marca 2016 r. – Hannele Hälvä, Sari Naukkarinen, Pirjo Paajanen, Satu Piik/SOS-Lapsikylä
ry**

(Sprawa C-175/16)

(2016/C 191/24)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hannele Hälvä, Sari Naukkarinen, Pirjo Paajanen, Satu Piik

Strona pozwana: SOS-Lapsikylä ry

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że zakresem jego stosowania może być objęta również taka jak opisana powyżej działalność w domu w wiosce dziecięcej, w którym pracownik pełni rolę asystenta rodziców zastępczych w trakcie ich wolnych dni w odniesieniu do znajdujących się pod opieką dzieci, w tym czasie mieszka wspólnie z dziećmi w warunkach przypominających rodzinę i samodzielnie troszczy się o zaspokojenie potrzeb dzieci i rodziny w takim samym stopniu jak zwykle czynią to rodzice?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 9.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 stycznia 2016 r. w sprawie
T-120/15, Proforec/Komisja, wniesione w dniu 23 marca 2016 r. przez Proforec Srl**

(Sprawa C-176/16 P)

(2016/C 191/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Proforec Srl (przedstawiciele: adwokaci G. Durazzo, M. Mencoboni, G. Pescatore)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia o niedopuszczalności nr 704600 z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie T-120/15 z przedstawionych poniżej powodów, które w całości przypomniano;
- Stwierdzenie dopuszczalności skargi i przekazanie jej Sądowi Unii Europejskiej w celu wydania orzeczenia w jej przedmiocie, z zastrzeżeniem uprzedniego podjęcia odpowiednich środków;
- Obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania. W wypadku oddalenia niniejszego odwołania, zasądzenie że każda ze stron pokrywa swe własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania, wnoszący je podnosi trzy argumenty dotyczące zarzutu niedopuszczalności:

ZARZUT PIERWSZY: Nieprawidłowe uzasadnienie prawne i faktyczne w odniesieniu do braku interesu prawnego. Sąd Unii Europejskiej w pkt 28-31 postanowienia błędnie stwierdził brak posiadania przez wnoszącego odwołanie interesu w żądaniu stwierdzenia nieważności rozporządzenia, albowiem przeprowadził nielogicznie rozumowanie wskazując, jako jedynych beneficjentów stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, wyłącznie dystrybutorów innych znaków towarowych a nie bezpośrednio Proforec.

ZARZUT DRUGI: Brak zastosowania przez Sąd Unii Europejskiej art. 263 ust. 4 TFUE wobec odmówienia wnoszącemu odwołanie posiadania interesu we wniesieniu skargi.

ZARZUT TRZECI: Sąd Unii Europejskiej w pkt 32-35 postanowienia o niedopuszczalności nie uzasadnił wystarczająco nieposiadania przez wnoszącego odwołanie interesu, nieprawidłowo przedstawiając okoliczności faktyczne dotyczące braku ryzyka wytoczenia przeciwko Proforec powództw sądowych albowiem nie uznał, że ryzyko istniało w dniu wniesienia skargi i nie zajął stanowiska w przedmiocie oczywistego naruszenia rozporządzenia w odniesieniu do nieprzewidzenia okresu przejściowego na wyprzedaż zapasów i opakowań.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 31 marca 2016 r. – Sadikou Gnandi/État belge

(Sprawa C-181/16)

(2016/C 191/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sadikou Gnandi

Strona przeciwna: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾, który zobowiązuje państwa członkowskie do przestrzegania przy wdrażaniu tej dyrektywy zasady non-refoulement, a także prawa do skutecznego środka prawnego zagwarantowanego w art. 13 ust. 1 tej dyrektywy oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie możliwości wydania decyzji nakazującej powrót, o której mowa w art. 6 ww. dyrektywy 2008/115/WE, w art. 52/3 § 1 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe na terytorium, pobycie, osiedlaniu się i zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu oraz w art. 75 § 2 dekretu królewskiego z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i zobowiązania cudzoziemców do powrotu, w następstwie oddalenia przez Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides wniosku o udzielenie azylu, czyli przed wyczerpaniem środków zaskarżenia od powyższej decyzji oddalającej oraz przed ostatecznym zakończeniem procedury azylowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.